

Generalinei prokurorei

2020 m. gruodžio 28 d.

Pareiškėjas Aurimas Drižius, a.k. 36808110026

Konstitucijos pr. 23B, Vilnius

Skundas dėl ONTT vyr. prokuroro M.Jovaišos atsisakymo tirti sunkius nusikaltimus

1. 2020-12-22 man. Buvo išsiųstas GP ONTT vyr. prokuro Martyno Jovaišos raštas Nr. 17.2.-4551, kuriame prokuroras, remdamasis GP tvarkos aprašo keliais punktais, paliko nenangrinėtu mano skundą dėl sunkių nusikaltimų.
2. Prokuroras M.Jovaiša savo raštelyje man nurodė, kad mano išvardintos aplinkybės yra arba nesuprantamos, arba grindžiamos tikrovės neatitinkančiais faktais, t.y. yra išgalvotos.
3. Toks prokuroro M.Jovaišos „raštelis“ yra eilinis prokuratūros nusikaltimas, dengiant sunkią nusikalstamą veiklą, ir būtent taip ir turi būti vertinamas.
4. Visos mano skunde išdėstytos aplinkybės, dėl kurių prašiau pradėti tyrimą, yra tikros, įvykusios, faktinės ir tai labai lengva patikrinti, atsivertus teismų informacinę sistemą Liteko. Tuo labiau, kad savo skunde nurodžiau visas nusikalstamas teismų nutartis.
5. T.y. kreipiausi į GP dėl Lietuvos aukščiausiojo teismo teisėjų Dalios Bajerčiūtės, Armano Abramavičiaus ir Aldonos Rakauskienės patraukimo baudžiamojon atsakomybėn dėl piktnaudžiavimo tarnyba, dokumento suklastojimo.
6. Nurodžiau tokias aplinkybes : Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš pirmininkės Dalios Bajerčiūtės, Armano Abramavičiaus ir pranešėjos Aldonos Rakauskienės 2016-04-21 priėmė nutartį baudžiamajoje byloje Nr. 2PA-26/2016.
7. Šia nutartimi minėta teisėjų kolegija nuteisė mane, Aurimą Drižių, už visiškai teisėtą veiklą – žurnalistiką, pritaikę cenzūrą, kuri uždrausta tiek Lietuvos Konstitucijos, tiek ir Visuomenės informavimo įstatymo. Tokiu būdu minėti teisėjai padarė nusikaltimą – piktnaudžiavo tarnyba ir klastojo dokumentą (t.y. minėtą nutartį).
8. T.y. buvau nuteistas už tai, kad : „...Vilniaus miesto apylinkės teismo 2014 m. rugsėjo 15 d. nuosprendžiu Aurimas Drižius pripažintas kaltu ir nuteistas pagal Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau - ir BK) 245 straipsnį (už 2013 m. birželio 8 d. publikaciją) areštu dvidešimčiai parų, pagal BK 245 straipsnį (už 2013 m. birželio 29 d. publikaciją) areštu dvidešimčiai parų, pagal BK 245 straipsnį (už 2013 m. liepos 20 d. publikaciją)... Aurimas Drižius nuteistas už tai, kad nevykdė teismo sprendimo, nesusijusio su bausme, t. y. žinodamas, kad Vilniaus miesto 1 apylinkės teismo 2009 m. balandžio 10 d. priimtu ir 2009 m. gegužės 10 d. įsiteisėjusiu sprendimu civilinėje byloje Nr. 2-117-734/2009 jam ir UAB „Laisvas laikraštis“ uždrausta publikuoti rašinius, kuriuose Alvydas Sadeckas būtų siejamas su AB „Mažeikių nafta“, šios bendrovės privatizavimu ir Gedimino Kiesaus nužudymu, būdamas UAB „Laisvas laikraštis“ direktoriumi ir savaitraščio „Laisvas laikraštis“ redaktoriumi, 2013 m. birželio 8 d., 2013 m. birželio 29 d., 2013 m. liepos 20 d., 2013 m. rugsėjo 7 d., 2013 m. spalio 5 d., 2013 m. spalio 12 d., 2013 m. spalio 19 d., 2013 m. lapkričio 30 d. publikacijose viešai paskleidė teiginius, pažeidžiančius minėtą teismo sprendimu nustatytą draudimą.
9. Nurodžiau, kad šioje byloje buvau nuteistas už tariamą teismo sprendimo nevykdymą. Mat Vilniaus miesto apylinkės teismas dar 2009 m. įvedė cenzūrą man ir savaitraščiui „Laisvas laikraštis“,

uždrausdamas rašyti straipsnius apie buvusio Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto pirmininko Alvydo Sadecko veiklą privatizuojant AB „Mažeikių nafta“. Vėliau, kadangi pateikiau įrodymus apie šio asmens dalyvavimą minėtame privatizavime, ir toliau rašiau straipsnius, to pačios Vilniaus apylinkės ir apygardos teismų buvau penkis kartus nuteistas vien už tai, kad sąžiningai vykdžiau savo žurnalisto pareigą, ir pateikiau įrodymus, kad minėtas draudimas yra nusikalstamas.

10. Jau minėti Vilniaus apylinkės ir apygardos teismai net septynis kartus atmetė mano prašymus panaikinti cenzūrą, nors cenzūra prieštarauja tiek Konstitucijai, tiek ir Visuomenės informavimo įstatymui. Tačiau Vilniaus apygardos prokuratūros, Generalinės prokuratūros ir Vilniaus m. apylinkės, apygardos ir aukščiausiojo teismo teisėjai, piktnaudžiaudami tarnyba ir klastodami dokumentus, veikdami tiesiogine tyčia, daugiau nei dešimt metų mane persekiojo vien todėl, kad nesilaikiau šios neteisėtos ir nusikalstamos cenzūros.
11. Nurodžiau, kad pilietis Alvydas Sadeckas dar 2008-01-21 m. kreipėsi į Vilniaus miesto apylinkės teismą su „prevenciniu ieškiniu“, kuriame reikalavo uždrausti man rašyti straipsnius, kuriuose jis būtų siejamas su AB „Mažeikių nafta“, jos privatizavimu ir G.Kiesaus nužudymu.
12. Vilniaus miesto apylinkės teismas (teisėja R. Vancevičienė) patenkino šį A.Sadecko „prevencinį“ ieškinį civilinėje byloje Nr. 2-117-734-2009 ir uždraudė atsakovams Aurimui Drižiui ir UAB „Laisvas laikraštis“ savaitraštyje „Laisvas laikraštis“ publikuoti rašinius, kuriuose Alvydas Sadeckas būtų siejamas su AB „Mažeikių nafta“, su šios bendrovės privatizavimu ir Gedemino Kiesaus nužudymu.
13. Tokiu būdu Vilniaus miesto apylinkės teismas įvedė neteisėtą cenzūrą, kurią draudžia Lietuvos Konstitucijos 44 str. 1 d., kurioje numatyta, kad masinės informacijos cenzūra draudžiama. 9. Konstitucinis Teismas yra išaiškinęs, kas yra cenzūra: „Cenzūra – tai spaudos, kino filmų, radijo ir televizijos laidų, teatro spektaklių ir kitų viešų renginių turinio kontrolė, kad nebūtų platinamos tam tikros žinios ir idėjos. Demokratijos požūriū svarbu, kad viešoji nuomonė formuotųsi laisvai. Tai pirmiausia reiškia, kad masinės informacijos priemonės steigimas, jos veiklos galimybė neturi priklausyti nuo būsinių publikacijų ar laidų turinio.“
14. Be to, Visuomenės informavimo įstatymo 10 straipsnis „Draudimas taikyti neteisėtus informacijos laisvės apribojimus“ sako: „Viešosios informacijos cenzūra Lietuvos Respublikoje draudžiama. Draudžiami bet kokie veiksmai, kuriais siekiama kontroliuoti visuomenės informavimo priemonėse skelbiamos informacijos turinį iki šios informacijos paskelbimo, išskyrus įstatymų nustatytus atvejus.“
15. Nurodžiau, kad minėti Vilniaus miesto apylinkės, apygardos ir aukščiausias teismas jau net aštuonis kartus atmetė mano prašymus panaikinti cenzūrą, per tą laiką buvau nuteistas net septynis kartus už teisėtą veiklą, dėl tariamo „teismo sprendimo nevykdymo“ (t.y. cenzūros), mano ir mano šeimos turtas parduotas varžytinėse, o aš pats paverstas ubagu ir invalidu, tai pačiai „teismų“ sistemai ignoruojant bet kokius Konstitucijos ir įstatymo reikalavimus.
16. Be to, teismui pateikiau įrodymus, kad A.Sadeckas buvo kartinė figūra privatizuojant „Mažeikių naftą“, pats asmeniškai sprendęs, kam turi būti parduotos šios įmonės akcijos, ir pakeitęs įstatymus taip, kad šią įmonę galėtų pakeisti Rusijos bendrovė „Jukos“. Teismas visus mano pateiktus įrodymus ignoravo.
17. Negana to, vadinamieji teisėjai apsimeta, kad nežino pagrindinio šalies įstatymo – Lietuvos Respublikos Konstitucijos. Konstitucijos 6 straipsnis sako: Konstitucija yra vientisas ir tiesiogiai taikomas aktas. Kiekvienas savo teises gali ginti remdamasis Konstitucija. 7 straipsnis Negalioja joks įstatymas ar kitas aktas priešingas Konstitucijai.

18. Nurodžiau, kad šiuo atveju visi teismų sprendimai – cenzūros įvedimas, ir spaudos persekiojimas pagal melagingus Sadecko skundus ir parodymus – tiesiogiai prieštarauja minėtiems Konstitucijos punktam.
19. Tai, kad teisėjai sąmoninga ir tyčia, žinodami, kad nuteisia žmogų už teisėtą veiklą, padaro juos kriminaliniais nusikaltėliais, ir todėl jie turi atsakyti pagal BK straipsnius Tarnybos pareigų neatlikimas ir piktnaudžiavimas tarnybine padėtimi. Dėl teisėtos veiklos – žurnalistikos, įvedę neteisėtą cenzūrą, mane nuteisė tokie minėti teisėjai, puikiai žinoję, kad cenzūra yra uždrausta, tačiau nepaisę pagrindinio šalies įstatymo reikalavimų. Tokiu būdu minėta organizuota valstybės pareigūnų grupė (kolegija, susidedanti iš Dalios Bajerčiūtės, Armano Abramavičiaus ir Aldonos Rakauskienės) padarė tokius nusikaltimus : Piktnaudžiavimas (BK 228 straipsnis) ir tarnybos pareigų neatlikimas (BK 229 straipsnis) : Piktnaudžiavimas nurodo, kad : • Valstybės tarnautojas ar jam prilygintas asmuo, piktnaudžiavęs tarnybine padėtimi arba viršijęs įgaliojimus, jeigu dėl to didelės žalos patyrė valstybė, Europos Sąjunga, tarptautinė viešoji organizacija, juridinis ar fizinis asmuo, baudžiamas bauda arba areštu, arba laisvės atėmimu iki penkerių metų. • 229 straipsnis. Tarnybos pareigų neatlikimas Valstybės tarnautojas ar jam prilygintas asmuo, dėl neatsargumo neatlikęs savo pareigų ar jas netinkamai atlikęs, jeigu dėl to valstybė, Europos Sąjunga, tarptautinė viešoji organizacija, juridinis ar fizinis asmuo patyrė didelės žalos, baudžiamas bauda arba areštu, arba laisvės atėmimu iki dvejų metų. Dokumento klastojimas
20. Visi šie įvykiai – man iškeltos baudžiamosios bylos ir nesibaigiantys persekiojimai – yra įvykę ir tebesitęsiantys, prokurorams ir teisėjams masiškai darant sunkius nusikaltimus mano atžvilgiu, ir nesulaukiant jokios atsakomybės už mano išvardintus nusikaltimus. Šiuo atveju teismas pasiskelbia, kad jis yra nepriklausomas nuo įstatymų ir Konstitucijos, nors sprendimus turi priimti „klausydamas tik įstatymo“.
21. Jeigu sąmoningas nekaltų žmonių siuntimas į kalėjimą nėra nusikaltimas, tai kas tada yra piktnaudžiavimas tarnyba? Teismų įstatymo 46 straipsnis. Teisėjų ir teismų nepriklausomumas nurodo : „Teisėjas ir teismai, vykdydami teisingumą, yra nepriklausomi. Teisėjai, nagrinėdami bylas, klauso tik įstatymo. Priimdamas sprendimą teismas vadovaujasi tais įstatymais, kurie neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijai, įstatymams neprieštaraujančiais Vyriausybės nutarimais, įstatymams ir Vyriausybės nutarimams neprieštaraujančiais kitais norminiais aktais“.
22. Šiuo atveju akivaizdu, kad teisėjai ne tik kad neklausė įstatymo, tačiau nepaisė ir Konstitucijos, o rėmėsi nusikalstamu ir neteisėtu „teismo sprendimu“ įvesti cenzūrą. Ir teismai, piktnaudžiaudami tarnyba ir klastodami savo nutartis, atsisako šią cenzūrą panaikinti jau daugiau nei dešimt metų – mano prašymas panaikinti cenzūrą buvo atmestas net aštuonis kartus, teisėjams klastojant savo nutartis. Todėl tai yra organizuota nusikalstama veikla.
23. Lietuvos Konstitucija numato, kad teisingumą vykdo tik teismai, taip pat nurodo, kad prieš įstatymus visi Lietuvos piliečiai yra lygūs. Teismų įstatymo 43 straipsnis. Teisėjo pareigos numato, kad 1. Teisėjas privalo laikytis Lietuvos Respublikos Konstitucijos ir kitų įstatymų, vykdyti Teisėjų etikos taisyklių reikalavimus. Teismų įstatymas nurodo, kad teisėjai, vykdydami teisingumą, veikia nešališkai ir klauso tik įstatymų. Pagrindinis šalis įstatymas – Konstitucija – kategoriškai ir imperatyviai draudžia cenzūrą. Ją draudžia ir Visuomenės informavimo įstatymas. Todėl teisėjai, pritaikę cenzūrą, ir už ją nuteisę nekaltą žmogų, padarė nusikaltimą – piktnaudžiavimą tarnyba. Įtarus teisėją padarius nusikalstamą veiklą, būtina sustabdyti jo įgaliojimus, kol teismas byloje paskelbs galutinį sprendimą ir jis įsiteisės.
24. Šioje baudžiamojoje byloje teisėjai puikiai žinojo, kad cenzūra yra draudžiama, tai netgi įrašė savo nutartyje : „...Pareiškėjas teigia, kad teismai netinkamai taikė BK 245 straipsnį. Anot pareiškėjo, iki

2015 metų buvo nusistovėjusi netinkama BK 245 straipsnio taikymo praktika, kai už bet kokį formalų teisės pažeidimą susijusį su teismo sprendimo nevykdymu, žemesnių instancijų teismai teisdavo asmenis pagal BK 245 straipsnį. Toks teisės taikymas, pareiškėjo teigimu, baudžiamojoje teisėje vadinamas dirbtine kriminalizacija, nes už teismo sprendimo civilinėje byloje nevykdymą pirmiausia turi būti taikoma civilinė atsakomybė..bet koks draudimas skleisti informaciją negali prieštarauti teisės aktuose įtvirtintai vienai pagrindinių žmogaus teisių - teisei į informacijos laisvę. Informacijos laisvė įtvirtinta Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 10 straipsnio 1 dalyje: kiekvienas turi teisę laisvai reikšti savo mintis ir įsitikinimus. Pareiškėjas taip pat nurodo, jog teismai šioje byloje netinkamai taikė ir Lietuvos Respublikos Konstitucijos 44 straipsnio 1 dalį, kurioje nustatyta, kad masinės informacijos cenzūra draudžiama. Pareiškime cituojamas Konstitucinio Teismo išaiškinimas, kas yra cenzūra, bei Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies, 5 straipsnio 1 dalies 1 punkto, 10 straipsnio nuostatos ir nurodoma, kad Konstitucija garantuoja ir saugo visuomenės interesą būti informuotai, o ieškovas Alvydas Sadeckas minėtoje civilinėje byloje reikalavo uždrausti pareiškėjui naudotis teisėmis, kurias jam suteikia minėti teisės aktai“.

25. Be to, minėta LAT kolegija puikiai pinojo, kad analogiškoje cenzūros byloje Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus išplėstinė septynių teisėjų kolegija 2015 m. spalio 1 d. nutartimi baudžiamojoje byloje Nr. 2K-7-205-222/2015, mane jau buvo išteisinusi.
26. Nėgana to, nors nurodžiau, kad baudžiamosios bylos atnaujinamos ir nagrinėjamos BPK 451 straipsnyje nustatytais pagrindais, t. y. kai pagal nuosprendžiuose ar nutartyse nurodytas aplinkybes yra pagrindas manyti, jog akivaizdžiai netinkamai pritaikytas baudžiamasis įstatymas. Tai, kad buvo pritaikyta Konstitucijoje ir įstatymais uždrausta cenzūra, minėta teisėjų kolegija nusprendė, kad „nėra pagrindo manyti, kad Aurimui Drižiui baudžiamasis įstatymas buvo pritaikytas akivaizdžiai netinkamai“. Akivaizdu, kad toks teisėjų piktnaudžiavimas ir tarnybos pareigų neatlikimas nebegali būti pateisinamas „teisėjų nepriklausomybe“.
27. Lietuvos Konstitucinis teismas ne vieną kartą yra nurodęs, kad teismai turi klausyti ir vykdyti Konstitucijos normas ir įstatymus. Pvz., 2006 m. gegužės 9 d. KT nutarime nurodoma, kad „Teisėjo ir teismų nepriklausomumas – vienas iš esminių demokratinės valstybės principų; teismai, vykdydami teisingumą, privalo užtikrinti Konstitucijoje, įstatymuose ir kituose teisės aktuose išreikštos teisės įgyvendinimą, garantuoti teisės viršenybę, apsaugoti žmogaus teises ir laisves“.. Šiuo atveju minėta LAT kolegija ne tik kad pritaikė uždraustą cenzūrą, nuteisė mane už teisėtą veiklą, bet dar ir nesivargino man paaiškinti, kodėl Lietuvoje negalioja nei įstatymai, nei Konstitucija. Tiesiog parašė, kad „baudžiamasis įsakymas pritaikytas teisėtai“.
28. Tas teisinis banditizmas, kuris nuolat vykdomas LR teismuose, yra grindžiamas „teisėjų nepriklausomybe“. Tačiau tas supratimas yra korupcinis – teisėjas nėra nepriklausomas nuo įstatymų, o priešingai, privalo juos vykdyti. Jeigu teisėjas demonstratyviai priima visiems teisės aktams prieštaraujanti sprendimą, jis daro nusikaltimą. Tai ne kartą yra išaiškinęs ir Konstitucinis teismas : „Konstitucinis Teismas, aiškindamas Konstitucijos 109 straipsnį, yra ne kartą konstatavęs (inter alia 1999 m. gruodžio 21 d., 2006 m. gegužės 9 d., 2006 m. birželio 6 d., 2012 m. rugsėjo 25 d. nutarimuose), kad teismai, vykdydami teisingumą, privalo užtikrinti Konstitucijoje, įstatymuose ir kituose teisės aktuose išreikštos teisės įgyvendinimą, garantuoti teisės viršenybę, apsaugoti žmogaus teises ir laisves. Konstitucinė teisingumo vykdymo samprata suponuoja ir tai, kad teismai bylas turi spręsti tik griežtai laikydamiesi įstatymuose nustatytų procesinių bei kitų reikalavimų ir neperžengdami savo jurisdikcijos ribų, neviršydami kitų įgaliojimų (Konstitucinio Teismo 2006 m. sausio 16 d., 2007 m. spalio 24 d. nutarimai). Iš Konstitucijos 109 straipsnio 1 dalies teismams kyla

- pareiga teisingai ir objektyviai išnagrinėti bylas, priimti motyvuotus ir pagrįstus sprendimus (inter alia Konstitucinio Teismo 2007 m. gegužės 15 d., 2008 m. rugsėjo 17 d., 2011 m. sausio 31 d., 2012 m. rugsėjo 25 d. nutarimai). Konstitucijoje įtvirtintas teisingumo principas, taip pat nuostata, kad teisingumą vykdo teismai, reiškia, jog konstitucinė vertybė yra ne pats sprendimo priėmimas teisme, bet būtent teismo teisingo sprendimo priėmimas; konstitucinė teisingumo samprata suponuoja ne formalų, nominalų teismo vykdomą teisingumą, ne išorinę teismo vykdomo teisingumo regimybę, bet – svarbiausia – tokius teismo sprendimus (kitus baigiamuosius teismo aktus), kurie savo turiniu nėra neteisingi; vien formaliai teismo vykdomas teisingumas nėra tas teisingumas, kurį įtvirtina, saugo ir gina Konstitucija (inter alia Konstitucinio Teismo 2006 m. rugsėjo 21 d., 2012 m. rugsėjo 25 d., 2012 m. gruodžio 19 d. nutarimai).
29. Visus šiuos faktus ONTT prokuroras Jovaiša pavadina „melagingais“, ir taip pats padaro nusikaltimą – suklastoja dokumentą ir piktnaudžiauja tarnyba.
30. Prokuroras Jovaiša melagingai nurodo, kad mano pareiškime nėra nurodyta „objektyvių duomenų apie padarytas nusikalstamas veiklas“. Visos mano išvardintos aplinkybės įrodo kaip tik priešingai. Konstitucija ir teismų įstatymas nepadaro teisėjų „neliečiamaisiais“, kaip jie įpratę manyti. Yra kaip tik priešingai – Konstitucijos **29 straipsnis nurodo, kad** „Įstatymui, teismui ir kitoms valstybės institucijoms ar pareigūnams visi asmenys lygūs“.
31. Be to, Baudžiamojo proceso kodeksas įpareigoja prokuratūra tirti teisėjų nusikaltimus – **BPK 444 straipsnio 2 punktą nurodo, kad baudžiamoji byla atnaujinama tada, kai** „įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu nustatyta, kad nagrinėdami bylą teisėjai nusikalstamai piktnaudžiavo“.
32. Būtent šito aš ir siekiu – įrodyti, kad teisdami mane už teisėtą veiklą, prokurorai ir teisėjai „nusikalstamai piktnaudžiavo“, tačiau gen. prokuroras man teigia, kad yra vien kategorija žmonių, kurie yra aukščiau įstatymo – tai teisėjai..
33. **Be to, Konstitucijos 3 straipsnis** (Tauta ir kiekvienas pilietis turi teisę priešintis bet kam, kas prievarta kėsina į Lietuvos valstybės nepriklausomybę, teritorijos vientisumą, konstitucinę santvarką) man suteikia ne tik teisę, tačiau ir pareiga priešintis šiai mafijinei prokuratūros ir teismų sistemai, kuri kažkodėl save vadina „teisine sistema“, į kurios veikla neva niekas negali kištis.
34. Be to, Konstitucijos **25 straipsnis** (Žmogus turi teisę turėti savo įsitikinimus ir juos laisvai reikšti. Žmogui neturi būti kliudoma ieškoti, gauti ir skleisti informaciją bei idėjas) nurodo, kad informacijos ir idėjų sklaidymas negali būti
35. Atsisakydamas svarstyti mano skundus, generalinis prokuroras rėmėsi jo paties 2020 m. balandžio 17 d. įsakymu patvirtinto Lietuvos Respublikos prokuratūroje tvarkos aprašu Nr. I-103.
36. Jeigu prokuroras Jovaiša atsisako tirti sunkius nusikaltimus, ir sako, kad prokurorai neturi įgaliojimų vertinti nusikaltimų, kuriuos teisėjai įvykdo, priimdami akivaizdžiai neteisingus nuosprendžius baudžiamosiose bylose bei sprendimus civilinėse ar administracinėse bylose, ar jis pats daro nusikaltimą?
37. Manau, kad taip, nes mūsų valstybės Konstitucijos 29 straipsnyje aiškiai nurodyta, kad įstatymui visi asmenys lygūs. Esant tokiai Konstitucijos nuostatai, niekam negali būti daromos išimties, – visi asmenys, taip pat ir teisėjai, privalo atsakyti už savo veiksmus įstatymo nustatyta tvarka.

38. Įstatymas – Baudžiamojo proceso kodekso 2 straipsnis nustato pareigą prokurorui atskleisti nusikalstamas veikas. Įstatyme pasakyta, kad prokuroras ir ikiteisminio tyrimo įstaigos kiekvienu atveju, kai paaiškėja nusikalstamos veikos požymių, privalo pagal savo kompetenciją imtis visų įstatymų numatytų priemonių, kad per trumpiausią laiką būtų atliktas tyrimas ir atskleista nusikalstama veika.
39. Taigi įstatymas ne tik suteikia įgalinimus, bet įpareigoja prokurorus atskleisti nusikalstamas veikas, kai paaiškėja nusikalstamos veikos požymių, visiškai nepriklausomai nuo to, kas ir kokias pareigas vykdydamas įvykdė nusikalstamas veikas. Vadinasi, kai prokuroras gauna skundą, kuriame asmuo nurodo, kad padarytas nusikaltimas, prokuroras privalo patikrinti, ar nurodyti faktai apie nusikaltimo padarymą yra teisingi. Negali turėti jokios reikšmės, kad nusikalstamą veiką padarė teisėjas, atlikdamas savo profesinę pareigą vykdyti teisingumą. Jeigu padarytas nusikaltimas, prokuroras privalo nusikaltimą atskleisti, atlikdamas ikiteisminį tyrimą. Tai pati svarbiausia prokuroro pareiga. Kai prokuroras šios pareigos nevykdo, valstybėje įsigali nebaudžiamas nusikalstamumas.
40. Įstatymas numato, kad gavus skundą, pareiškimą ar pranešimą apie nusikalstamą veiką, pradedamas ikiteisminis tyrimas. Atsisakyti atlikti ikiteisminį tyrimą įstatymas prokurorui leidžia tik tuo atveju, kai nurodyti duomenys apie nusikalstamą veiką yra akivaizdžiai neteisingi ar yra aiškios šio Kodekso 3 straipsnio 1 dalyje nurodytos aplinkybės (Baudžiamojo proceso kodekso 3 straipsnio 1 dalyje nurodoma, kad baudžiamasis procesas negali būti pradedamas, o pradėtas turi būti nutrauktas, jeigu nepadaryta veika, turinti nusikaltimo ar baudžiamojo nusižengimo požymių, jeigu suėjo apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo senaties terminas ir kt.).
41. Atsisakant pagal gautą skundą pradėti ikiteisminį tyrimą, prokuroras privalo surašyti motyvuotą nutarimą. Tai reiškia, kad atsisakydamas svarstyti mano skundą ir pagal tame skunde nurodytas teisėjų padarytas nusikalstamas veikas atlikti ikiteisminį tyrimą, prokuroras privalėjo priimti motyvuotą nutarimą, kuriame išaiškinti skundo pateikėjui, kokie jo nurodyti duomenys apie nusikalstamą veiką yra akivaizdžiai neteisingi ar yra aiškios šio Kodekso 3 straipsnio 1 dalyje nurodytos aplinkybės.
42. ONN vyr. prokuroras Jovaiša šiurkščiai pažeidė šį įstatymo reikalavimą, nes nepriėmė motyvuoto nutarimo, bet atsiuntė man raštą, kad visai nesvarstys mano skundų, remdamasis savo paties patvirtintu Lietuvos Respublikos prokuratūroje tvarkos aprašu Nr. I-103. (Generalinio Prokuroro įsakymais patvirtinti aprašai, potvarkiai bei kiti teisės aktai negali prieštarauti įstatymui).
43. Tokiu poelgiu pats ONTT prokuroras Jovaiša padarė nusikaltimą – piktnaudžiavo tarnyba.
44. Remdamais išdėstytu, prašau:
45. Pradėti ikiteisminį tyrimą LAT teisėjų Dalios Bajerčiūtės, Armano Abramavičiaus ir Aldonos Rakauskienės atžvilgiu pagal požymius nusikaltimų – piktnaudžiavimo tarnyba, tarnybos pareigų neatlikimo, dokumento klastojimo.
46. Pripažinti mane nukentėjusiuoju.
47. Kreiptis į LAT su prašymu atnaujinti baudžiamąją bylą Nr. 2PA-26/2016. Pagal Baudžiamojo proceso kodekso 452 straipsnį pareiškimas atnaujinti baudžiamąją bylą dėl aiškiai netinkamo baudžiamojo

įstatymo pritaikymo paduodamas Lietuvos Aukščiausiajam Teismui. Paduoti pareiškimą dėl baudžiamosios bylos atnaujinimo Baudžiamojo proceso kodekso nustatytais pagrindais turi teisę nuteistasis, jo atstovas pagal įstatymą ir gynėjas, taip pat Lietuvos Respublikos generalinis prokuroras. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo pirmininkas šiuo klausimu teisėjų kolegijai turi teisę paduoti teikimą. Pareiškimą ar teikimą dėl baudžiamosios bylos atnaujinimo galima paduoti tik tol, kol nuteistasis baigs atlikti paskirtą bausmę. Kadangi minėtas teismas mane nubaudė lygtine bausme, ir vėliau vis kuria naujas bylas „sudedamuoju būdu“, tai iki šiol nesu baigęs atlikti minėtos bausmės.

Aurimas Drižius